Jakési nádraží, kdesi v□ zemi Česko – Moravsko – Chodské

„Dneska to připaluje, co? Chlapi!“
„To jo, naštěstí ty cihly na vagónu taky mají svůj konec. Ještě tyhle dvě palety a pak máme do konce šichty padla.“
„Hele, parťáku, já si beru jedno pívo a lehnu si na ten vagón s dřívím, hezky to voní a na mariáš dneska stejně nemám chuť. Jo, a nezapomeňte na mne houknout, až půjdete do šatny.“
Neuplynulo mnoho kalu v městské kanalizaci, když jsme se v nádražní hale začali scházet my. už chyběl jenom Lachty.
„Já ho snad zabiju,“ klel ježek. „Vždyť nám to ujede!“
„Už jsi viděl, abysme my na vandry odjížděli normálně? Vždycky někdo nestíhá nebo dobíhá.“
„A to nic není,“ spustil Rubik, „to u nás je jedna bába a ta když na vlak nebo na autobus čeká, tak řidiče nebo průvodčího setře, že si to za kšiltovku nedají. No, a když ve svých dvaaosmdesáti letech krkolomným úprkem autobus nebo vlak doběhne, libuje si, jak je na tom světě fajn.“
Ten vlak nám samozřejmě ujel.
„Hele, Lachty,“ povídám, „tohle jsi spískal ty, tak se teď starej a něco vymysli.“
Lachty chvíli dumal a pak vyhrknul: „Tak pojedeme jako hoboes.“
„To snad ani ne.“
„No to ale asi nepude.“
„Nakonec nás ještě chytí.“
„MÁTE STRACH!?!“ obořil se na nás.
„No Lachty?! Snad nás znáš!!!“
„Právě že vás znám, ale dobrá tedy. Můj prapředek býval totiž výpravčím u c.k. rakousko-uherské železnice. Zůstala mi po něm spousta nádražáckých buněk, vědomostí a jedna čepice.“
„Režijka náhodou ne?“ zadoufal Ježek.
„Hele, Lachty, i ty buňky se po vyndání z mrazivých temnot monarchie musí náležitě rozmrazit.“
„COŽE?!“
„No jestli je nemáš poněkud zamrzlý.“
„Jo, pánové, to nic není, to u nás si jedna bába rozmrazila na neděli králíka a on se jí zvednul a utekl. Zapomněla ho totiž před zmrazením zabít a zpracovat.“
„Heleďte,“ zahřměl Lachty, „pradědeček byl výpravčí a navíc jsem četl knížku o hoboes. Je tu tedy někdo povolanější?“
„To tedy ne,“ přisvědčil jsem a odevzdaně se zeptal: „Jak to chceš ale udělat?“
„Pche, pojďte za mnou. Ale nenápadně!“
„To nic není, u nás byla jedna bába a ta byla tak nenápadná, až jí na silnici srazilo auto za bílého dne.“
A tak jsme nenápadně obešli nádraží a vybrali si vagón, kde bylo naložený nějaký dříví. Kam to mělo jet bylo vedlejší. Lehli jsme si nahoru a vykukovali, jestli nejde nějaký to Ucho 3 nebo Oko 2 naší tajné armády.
„Hele, kluci, my jedem.“
„Stojíme tu tři hodiny a budem ještě aspoň dvě,“ truchlil pesimista.
„Není to ten vedlejší vlak?“
„Ba ne, je to ten náš.“
„HURÁ.“

„Zalez, troubo, nebo tě uhodí nějakej semafor.“
A tak po chvíli zmizelo nádraží, město a nakonec i naše obavy.
„Četl jsem, že hoboes na hezkých místech z vlaku seskakovali a já mám v báglu mlíko.“
„Mnozí přišli k úrazu!“
„A mnohé přejel vlak nebo si srazili vaz pod náspem.“
„Ale to nic není,“ spustil Rubik, „u nás byla bába, tu taky přejel vlak a hoboes prej nebyla.“
„V tý knize o hoboes chodil po střechách šílený průvodčí a kdo včas neseskočil, ten na to doplatil. Protože to často končilo úrazem nebo smrtí, říkali mu Krvavý Doplatkáč. Neobměkčilo ho vůbec nic. Shodil staré, mladé, bez ruky, bez nohy, slepé i hluché. Ve dne vyrážel Krvavý Doplatkáč překvapivě ze zálohy. V noci se připlížil a útočil zblízka. V zimě chodil Krvavý Doplatkáč v ohromném kabátě, který z něj dělal obra. V létě byl do půl těla, a už pohlédnout na jeho svalnaté tělo byla odvaha. A takových Krvavých Doplatkáčů chodilo po vlacích spousta. Někteří schválně nechali hoboes v klidu nastoupit a jejich krutou zálibou bylo shazovat je na zvlášť nebezpečných místech. Jejich příšerný chechtot se pak nesl údolím. A tak mnozí hoboes nedojeli za sluncem.“
„To nic není, to u nás jedna bába taky jela za sluníčkem, ale sotva přejela hranice s Rumunskem, někdo jí obral o jídlo, peníze, bagáž i počestnost. Taky nedojela.“
„Na některých tratích byla v blízkosti kolejí spousta křížků.“
„Ba, ba, přímo nastláno.“
Leželi jsme na kládách a smáli se do slunce.
„A to u nás byla jedna bába...“
„CO TADY DĚLÁTE?“
„Proboha! Krvavý doplatkáč!!“ Lachty popadl svůj bágl, otočil se a skočil. Za námi stál totiž chlap jako hora. Okamžik jsme na sebe koukali.
„My jsme tu totiž omylem,“ špitl jsem.
„Já taky! A co ten trouba, co seskočil?“
Jenže místo, kde Lachty skočil, bylo už dávno pryč. Vlak zastavil až za půl hodiny. Nádražák nám pomohl vytratit se a my celou sobotu i neděli hledali Lachtyho. Vrátili jsme se do města skleslí.
„Tak to snad půjdem nahlásit, co?“
„Jdeme k policajtům, horší už to nebude.“
„Chudák Lachty.“
Uprostřed haly nás zastavil pěknej řev. Lachty se k nám řítil. „Jé, klucí, vám se nic nestalo? To jsem rád.“
Braly nás mdloby a pak radost. Smáli jsme se a sestupovali po schodech k východu.
„A to nic není,“ ozval se Rubik, „to u nás...“ nedokončil, halou šel Krvavý Doplatkáč na svou noční šichtu. _____

Petr Kuchař – Vik
Trapsavec 1991
2. místo v próze nad 23. let